

Курсанти із середнім рівнем агресивності, які проявляють владність при владно-лідуючому типі побудови міжособистісних відносин, схильні до вираження непрямой агресії.

Зменшення емоційної виразності міжособистісних відносин курсантів із низьким рівнем агресивної мотивації при співробітничуючому-конвенціональному типі побудови міжособистісних відносин значно збільшує вірогідність проявів вербальної агресії.

Список використаних джерел

1. Шестакова Е.Г. Агрессивность в структуре личности : интегративный подход / автореф. на соиск. наук. степени канд пс. наук : спец. 19.00.01 «общая психология, психология личности, история психологи» / Е.Г. Шестакова. – Пермь, 2011. – 22 с.

Зозуля П.В., слухач магістратури
юридичного факультету Запорізького
національного університету

ПСИХОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ УЧАСТІ ЖІНОК У ПОЛІТИЦІ

Право громадян на участь в управлінні державними справами, вільно обирати та бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування закріплене у 38 статті Конституції України, а ст.24 Основного Закону проголошує рівність прав чоловіків та жінок, яка, зокрема, забезпечується наданням жінкам рівних з чоловіками можливостей у громадсько-політичній діяльності. Однак, кількість жінок, що мають реальну можливість участі в управлінні справами держави є мізерною, тому, метою даної роботи є аналіз причин, які перешкоджають жінкам брати участі у політичному житті суспільства.

Перш за все, слід проаналізувати стан дотримання гендерного паритету в органах державної влади України. У Верховній Раді України VIII-го скликання налічується 422 народні депутати, серед яких 51 жінка, що відповідно складає 12% від загальної кількості народних обранців. І це попри те, що у 2013 році Закон України «Про політичні партії» було доповнено нормою щодо 30-відсоткового представництва жінок у виборчому списку кандидатів у народні депутати України від партії у загальнодержавному окрузі. Однак, слід зазначити, що такі показники є найвищими за всю історію незалежності Української держави. Заслужує на увагу також той факт, що вперше заступником Голови Верховної Ради України стала жінка, а жінки-депутатки очолили шість комітетів нового парламенту. Згідно зі Звітом з глобального гендерного розриву 2014 року (The Global Gender Gap Report), за комплексним індексом гендерного розриву в 2014 році Україна займає 56-те місце у світі, за дотриманням політичних прав жінок – 105-те. Індекс гендерного розриву в політичних повноваженнях в Україні – 0,101 (де 0 – це повна нерівність чоловіків і жінок, 1 – цілковита рівність). Серед 142 країн за кількістю жінок у парламенті Україна посідає 118-те місце [1]. Представництво жінок у Кабінеті Міністрів також є незначним – з 20 міністрів кабінету лише двоє жінок. У конституційному суді України із 17 суддів лише одна жінка.

Причин недостатньої участі жінок у політиці можна назвати досить багато. Усі вони пов'язані між собою і ґрунтуються на усталеному сприйнятті жінки в українському суспільстві. Традиційно основною роллю жінки завжди виступало продовження роду, материнство та пов'язане з цим виховання дітей, облаштування побуту, турбота про чоловіка тощо. Із плином часу жінки набували все більше прав, а тому і коло їх соціальних ролей та можливостей для самореалізації зростало, однак, у суспільній свідомості досить міцно закріпилися певні уявлення про роль та місце чоловіків та жінок у суспільстві – гендерні стереотипи.

У науці прийнято розподіляти гендерні стереотипи на три основні групи:

1) стереотипи маскулінності-фемінності, тобто уявлення про притаманні чоловікам та жінкам різні психічні, поведінкові, соматичні риси;

2) стереотипи, пов'язані із змістом праці;

3) стереотипи, що пов'язані із розподілом сімейних та професійних ролей.

Кожна група стереотипів так чи інакше прослідковується в контексті співвідношення «жінка-політика», оскільки пануючою є думка про те, що політика є суто чоловічою справою. Якщо говорити про стереотипи маскулінності-фемінності, то жінкам найчастіше приписують такі «суто жіночі» риси характеру як нелогічність, гіперемоційність та гіперчутливість, сентиментальність, наївність тощо. Однак, жінкам також притаманна спокійність, терпеливість, виваженість у прийнятті рішень, чого іноді бракує чоловікам-політикам. Щодо другої групи стереотипів, то традиційною для жінки вважається обслуговуюча, виконавча, некваліфікована праця, а для чоловіків – управлінська, творча тощо. Такий розподіл важко назвати справедливим, враховуючи також той факт, що навіть за виконання однакового обсягу аналогічної роботи жінки в середньому отримують менше грошей. Аналіз третьої групи стереотипів дозволяє зробити висновок про притаманність жінкам в більшості своїй сімейних ролей – дружини та матері, а чоловікам – професійних.

Для більш активного просування жінок у політичне життя і залучення їх до прийняття важливих політичних рішень необхідно змінювати, а іноді й викорінювати пануючі суспільні стереотипи, в тому числі і гендерні. Цей процес є досить складним та довготривалим та потребує зусиль як з боку держави, так і з боку громадськості. Основними кроками на шляху вирішення даної проблеми має стати вдосконалення законодавства з питань забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків, перегляд існуючих принципів та стандартів

освіти на предмет адекватності відображення соціальних ролей жінки та чоловіка, оскільки гендерні стереотипи закладаються ще у дитсадках та школах, захист інформаційного простору від даних дискримінаційного характеру, стимулювання жінок до участі у політиці, підтримка жінок-політиків нового покоління, а також тісна співпраця із чоловіками-політиками щодо необхідності залучення жінок та передачі їм необхідного досвіду.

Список використаних джерел

1. The Global Gender Gap Report 2014[Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://reports.weforum.org/global-gender-gap-report-2014/>.

Краснова К.В., слухач магістратури
юридичного факультету Запорізького
національного університету

ЖІНКИ НІМЕЧЧИНИ В БОРОТЬБІ ЗА РІВНІ ПРАВА

Витоки розуміння державою вагомості особистої цінності кожної особи в контексті рівності прав та обов'язків жінок і чоловіків в усіх сферах життя, слід шукати в 50-80-х рр. ХХ ст. Проблема розмежування прав жінок і чоловіків у юридичній думці викликала появу низки термінів, а саме «жіночі студії», «фемінізм», «емансипація» та ін. в США, Німеччині та Нідерландах. Зазначені терміни відображали розмежування ролі, місця жінки в громадянському суспільстві, теоретичне і практичне обґрунтування гендерної рівності. У свою чергу, Німеччина впродовж десяти останніх років виступає яскравим прикладом країни яка підтримує рівноправ'я жінок і чоловіків та практичний досвід якої, у цьому питанні, може стати вагомим базисом для інших Європейських країн.

Дослідження питання прав людини займає чільне місце у колі наукових інтересів сучасних українських і зарубіжних